

ז' טברסקי:

ברצוני לשאול את אנשי מסרד הבריאות: בניח
שהצעת חבר הכנסת הראל מתקבלת על דעתנו,

מה זה נותן למסרד הסעד?

ט. כפרית:

הגיעו אלינו טמועות שכבר גובים כסף
מחולים.

ד"ר פלדמן:

במצב הנוכחי, המוסדות הממשלתיים לא דרשו
שום כספים. אבל היו מקרים כאלה שכן
קבלנו. באו דרישות לשנות את הסיטה הזאת מכל הצדדים, הן מהכנסת
והן מהועדה הפסיכיאטרית המייעצת, ואכן אנו מבינים שינוי הסיטה
באופן עקרוני. כן סדרנו דבר מה מסיבה פשוטה. (ד. נצר:
מה זה דבר מה?) אלה היו סכומים מבלי להתחשב במצב הסוציאלי של
המטפחה. היו אולי 10 מקרים כאלה. הצענו לנו לקבל 1000 לירות
מחולים שיאוספזו מסך כל ימי חייהם. היו גם מקרים כאלה, כמו:
לקבל חולה, שאת כספו נקבל מאמריקה. ואנו מקבלים חולים רבים ומסדרים
אותם במוסדות פרטיים בהסתתפות המטפחה. עולה לנו בין 40 לירות
לבין 120 ל"י לחודש. בכל המקרים האלה דרשנו מהמטפחה או שתשא בסכום
האטפוז או שתתסתף.

אנו יצרנו סמי מחלקות של מספחות טנהנות
מסידור החולים שלהן במוסדות ממשלתיים, ומסידור החולים במוסדות
פרטיים.

אם אני מצדי הסכמתי לקבל סכומים מהמטפחות,
כדי לגמור פעם מהחלוקה שאין לה כל טעם וגם לא צדק. כשאנו מסדרים
חולים במוסדות לא-ממשלתיים, אנו דורשים את הסתתפות המטפחות. המחטבה
טרוב המטפחות יכולות לסלם לכל הפחות לזמן מה - ואני אוסר אם הן יכולות
לסלם למסך 3 חודשים עבור רגל שבירה, - אזי גם כאן הן תוכלנה לסלם
עבור 3 חודשים עבור חולה נפש.

אם אנו נאלצים לקבל מהמטפחות אפילו סכום של
10 לירות לחודש, הרי יהיה בזה היסג חשוב מאד, כי ע"י כך אנו נקטר את
המטפחות למקרה באופן פסיכולוגי. מצד אחד לא חשבנו אם כל המטרה הזו
טובה את הפנגנון שיידרש לענין זה, ומצד שני - עדיין לא החלטנו ולא
כלום.

אנו רוצים לדרוש תשלום מ-5 לירות ליום
ומטה, מסך תקופה של 3 חודשים. אולם, כאמור, כל זה עדיין לא קבוע.

ז' טברסקי:

מהי האומדנה?

ד"ר פלדמן:

אני, באופן אישי, סקפטי מאד אם זה יכניס.
עשיתי שני הסיונות וזה הביא לידי הערכה של
בערך 18 גרוש ליום. ייתכן להתחשב עם העובדה שיהיה קשה מאד
להכריח את המטפחות. לכן, אני אוסר שאני פסיטי למדי, אבל בכל
זאת זה עלול לתת לנו איזה שהוא סכום.

מר ח.ט. הלוי:

ברצוני להעיר: שמענו למעשה מלמה וכמה
סקוטות, גם מהאוצר בזמן הכנת התקציב החדש,
שהדבר לא יתבטא בתקציב הכללי שלנו.

מה שיותר חשוב הוא, שמענו דעות בעד
הכנסת הטעיף הזה, ועל מסך זה התחלנו בפעולה, ואף עשינו את הצעד
הראשון בין החולים הנמצאים בבתי החולים. ברור, שבקרוב חולי הרוח
תשלום זה יראה את הטפעתו, וזה חוץ ממספחות שתראשה הבנה.

אנחנו בודקים את הבעיה הזאת, והיינו רוצים להגיע לידי כך שההכנסות תכנסנה לפחות את המלון, כמו שאומרים. המזון של החולה הכביסה של החולה, - כל אלה צריכים לחול על המטפחה.

ב"צ הראל:
האם אפשר יהיה, או יהיה בטחון שבכסף זה שייכנס, אפשר להסתמס להרחבת האיטפוז?

מר ח.ט. הלוי: זה היה התבאי, זהובטח לנו.

ד. כפרית:
ברצוני לוטר כי אנו, כוועדה, קשה לנו לקבוע את דרגת התשלומים. אני חושבת, שאם מסדר הבריאות נכנס כבר לספל בענין זה, הרי זוהי שאלה לא קלה; ונראה לי שהנטייה שלהם לקבל תשלומים היא מאד ליברלית.

אני מציעה שנוציא את הסעיף הזה בכלל, ולא נביא את עמדתנו לגבי שאלה שהיא כה קשה, - ניתן לדברים להתפתח כמו שהם.

ז' טברסקי:
אם נגענו בשאלה הזו, ובעקבות דבריו של מר הלוי, הריני מסוכנעת שייורצרו שני סוגי חולים בבתי חולים מטטלתיים.

מר ח.ט. הלוי:
אם אנו נכניס 50-60 אלף לירות, הרי יהיה זה מסום היסג רב בתור שנה ראשונה. בטנה הסניה יהיה, לדעתי, הרבה יותר קל.

ז' טברסקי:
אם זה צודק בפרינציפ סנגיע לחלק אותו בסדר בבתי חולים מטטלתיים, אזי טוב יהיה אם זה יעמוד בפרופורציה.

(ב) כמה יעלה המנגנון לטיפול בכל בעיית התשלומים?

אני רואה שאתם, בצורה זהירה, אינכם מדברים על תשלום קבוע אלא על תשלום חד-פעמי. (היו"ר א. אלטמן: כמו בסוסב זקנים - התשלום הוא חד-פעמי).

הדבר הזה שמטפחה אטר בצטצום מתקיימת, הרי אף תשלום כזה של 30-40 לירות לחודס למטך כל החיים, יקשה ויהרוס את המטפחה.

אני נוטה להצעה של חברת הכנסת כפרית, - סכל מה שנאמר כאן לא יופיע כחות דעת הוועדה.

ד. נצר:
בהתאם לדברי חברי הכנסת שהסתתפו בוויכוח, הרי יש בזה צד פסיכולוגי. אין אנו צריכים לקסוד את הבעיה הטיוחדת של המצב הכספי בטדינה, עם פבעיה עליה אנו דנים. אני רואה את זה לא רק באופן פסימי, אני רואה את זה בחרדה רבה: כסף נחוץ לנו, ויש לנו צורך באמצעים רבים.

נראה לי, כי המקרים הזקוקים לא יהיו מסודרים בבתי חולים, אלא לאלה שיתנו כסף תהיה עדיפות. כך היא דרך החיים. נעמוד במצבים קשים, ויהיו חולי רוח במצבים קשים.

אנו אומרים, כי מחלק הרוח היא מחלה סוציאלית, ותוצאותיה הן - הידלדלות המספחה. ואנו מדברים על מספחות בינוניות, בעלות אמצעים בינוניים.

יש לראות בעיה זו באופן עקרוני, עד אשר נגיע לאטפוז חינוכי: לתת עדיפות בטוסדות ממסלתיים לאנשים מחוסרי אמצעים, זה היה תמיד וזה צריך להיות גם עכשיו.

גם אני מקבלת את דעתה של חברת הכנסת כפרית, שהוועדה לא תכנס לענין זה. ואני אומרת, שהכנסת הטילה עלינו לבדוק את בעיית חולי הנפש, ואיננו צריכים להיכנס לפרטי פרטים של התסלומים.

בחור חברת כנסת, הנני מזהירה טאד, ותובעת בירורים בצינויים ויטודיים ביחס לתסלומים: (א) עדיפות ראשונית למחוסרי אמצעים, ואחר כך דירוג לפי זה.

הלחץ עלול להיות יותר מדי קשה על מספחה, כיאייטו עליה בהחזרת החולה. ולכן אני אומרת, שמטרה הבריאית צריך לבדוק את הבעיה הזו.

כולנו בדעה, שתיווצר אפטרות לשתף את האוכלוסיה בהוצאות האטפוז, על מנת ליצור אמצעים להרחבת האטפוז.

ב. כצנלסון:
אני הייתי מחלקת את החולים הכרוניים בתסלום חד-פעמי לטקרים בהתאם למצב הסוציאלי. אינני חושבת שהגענו לסחיתות כזו בארץ, שבאמת תינתן עדיפות בגלל כסף.

טאלו כאו, מהו הסכום? לי נראה, כי אין להעמיד טאלות כעין אלה אם אין תשובה עליהן.

ב"צ הרצל:
מכיון שיטנו מספר גדול של חולי נפש, אזי מחפשים אפטרות כיצד להרחיב את האטפוז. וראינו מקום לזה. נדמה לי, שיותר גם להגיד שאפשר למצוץ בתקציב הפיתוח את הסכומים הדרושים על מנת להרחיב את האטפוז.

חושבני, כי בסביל פתרון הטאלה, חשוב מאד להתחיל בזה אפילו בסוף שנת תקציב זו.

בנוגע לתסלומים: אינני רואה בזה כאידיאל, אינני רואה שזה יהיה לעולם ועד. אני חולק על דעתו של סר הלוי, שהסכומים שייכנסו השנה לא יהיו ביכרים; לי יש סיכוי שייכנסו השנה סכסיתום סכומים. אם נפתח את פרדס-חנה, אז תפתחנה עטרות טיטות. ונטמטט בביטוי - לתקופה מסויימת, לתקופה של 3 חודשים. ואני חושב, שדוקא השנה ההכנסות תהיינה ביכרות, וע"י כך נאפשר לפתוח טיטות נוספות.

אם נבטל סעיף זה, אז לא יהיה כל ערך לפתיחת המיטות.

אני מציע להסאיר את הסעיף הזה כמו שהוא.

ד"ר פלדמן:
יש לי היטוסים גדולים טאד לגבי הפרינציפ של בתי חולים פרטיים. אני הסכמתי סוף סוף להכין את הסינוי בעיקר מפני שיש לי מצפון רע טאד. נכנסים לבתי-חולים ממסלתיים כל אלה טידעו להקים צעקב וכל אלה שלהם פרוטקציה. ומכאן מסקנתי טאינני מפתח כלל מזה טיתקבלו עטירים בבתי-חולים ממסלתיים, ואילו את האחרים - לא; מסום שהגורמים טקובעים את הקבלה הם טובים טאלה טטקבלים את הכסף. יש לנו כבר מצב כזה, ואף פעם לא נתקבל מיטהו

על סמך זה שטא מטפחתו תסתתף באספרוזו. אני יכול להבטיח שלפי כל הלך הרוח שיטנו בטרזו שלי, דבר כזה לא בנטצא.

הפסיכיאטריה דואה את התפקיד אצלנו כתפקיד סוציאלי גריידיא. אנו עומדים על כך שזה מבטיח לנו את הרוח הסוציאליית בה אנו מעוניינים בעבודה.

איינבי טפחד טפני התפתחות כזו. זה לא יהיה.

אם אנו נכניס את התשלומים, אני דורש בכל תוקף מהאנשים שמתקבלים חדשים ולא טאלה שכבר נטצאים במוסדות.

הלחץ שהיה לנו עד כה היה טכל הצדדים, טטפלגות טונות וכו', וכל המקרים היו טוצדקים. על כל פנים, כל אלה טנכנסו למוסדות מטטלתיים באיזה טהוא טופן, הרי הם נכנסו בגלל טיבה טוצדקת. לדעתי, אם נטיל את חובת התלום לגבי המקרים החדשים, או תלום חד-פעמי, זה יטים קץ לאי-הצדק הסוציאלי הזה. ולכן אני טבקט לא להחליט באופן עקרוני בענין זה, וכן להטאיר לבר את סדור דרגות התשלומים.

זאת ועוד: אני חושב שאנו צריכים לעמוד על כך שטם להכניס טעיף תשלומים, אז הוועדה צריכה להטליץ רק על כך. היתה איזו טהיא הבטחה בטטגרת התקציב שלא יהיה תשלומים; ואם כן, הרי אנו צריכים לבקט רקע טוצדק לטינוי זה.

טר.ט.ט. הלוי:
ברצוני לוטר, כי הבעיה הזו גידונה בטטגרת הטטרו זה טנתיים לפחות, וד"ר פלדטן ואנכי היינו בין הטתנגדים.

ביחס לדיספרופורציה בין החולים היטנים והחדשים: בוועדה טנקבעה לטם כך דנו בענין, וזו היתה טטרת הטקר, על טנת לקבוע כמה חולים בטצאים במוסדות. ואני רוצה לציין, כי אטצעי הלחץ יהיה הרבה יותר קל לגבי החדשים.

צויין טה על העדפת טקרה טל טטלם על טקרה סוציאלי, נדסה לי טיהיה הרבה יותר קל לבחור את המקרים הסוציאליים דוקא טפני טיהיה תלום. זה יקל עלינו את קבלת המקרים הסוציאליים.

יש עוד מקרים טל תשלומים; לדוגמא: היה בתל-אביב טקרה אחת טהיה קבלה אפוטרוטטות על רכוטו של זקן אחר. כטובן טהיא טפלה בו, הכניסה אותו לטוטב זקנים, ולפתע חלה אותו זקן בטחלת הדיטנטיה, והוכנס לבית חולים מטטלתי. הטטטלה לא טקבלת טום תלום עבור החולה הזה בו בזמן שלעיריה יש הכנסות מרכוטו, כי היא האפוטרוטטית.

אם תהיה הכנסה של 50-60 אלף לירות, ודאי שלא בזלזל בה. כל הדברים הללו בטצאים בטצב של דיון בוועדה טהטנהל הכללי טינה.

אני טבקט להטאיר את הטעיף הזה.

היו"ר א. אלטמן:
אחרי ברור טקיף בטאלה זו, חוטבני טצריץ לטכם.

אנחנו טוטעים טבעיה זו קיימת, ועלינו לנגוע בטאלה זו בזהירות. אם אטם חוטבים טהנוטח טבטעיף זה הוא יותר טדי תקיף, אזי נכטח אותו אחרת, נרכך את הדברים. כל טה שאנו מציעים טה כדי להטטטט בהכנסות למטרת הרחבה.

אני מציע, שהוועדה בה בחרנו, תטב ותנטח את הדברים.

ד. נצ"ר:

פה נטמער כל סיני דעות, דעות מעטיות
ודעות פסיכולוגיות, ויט בזה מסום
הלך רוח בציבור, ולכן, אני רוצה מציעה לא להכניס בחלט חלק אחד
"על הנוהג הקיים", כי מה לנו להכניס זאת.

היו"ר א. אלטמן:

(קורא סעיף 8)

סעיף 8 בתקבל.

ד"ר פלדמן:

לגבי

ברצוני לעמוד על נקודה אחת: הכוונה היא
הסעיף הטדגר על האפשרות להסתדר בפתיחת
טיטות למרות החומר הקיים בפסיכיאטרים. היתה פגישה של כל הרופאים העובדים
בבתי חולים, ושם הובעה הדעה כי בכל מקום ומקום בעולם, מנסים למסוך אנשים
לפסיכיאטריה. כולם עמדו על כך שיש להציע, לכל הפחות, לתת דירה, אוכל
ועוד, לרופא מתחיל. מוטב היה להכניס משהו באופן כללי ביותר במסקנות,
על הצורך לענין אנשים בפסיכיאטריה גם מהצד האקדמי, אזי זה אולי יתן
אפשרות לעשות דבר מה.

אני מצייין ומדגיש, כי זוהי דעתי האיטית.

היו"ר א. אלטמן:

זה מתפקיד מטרד הבריאות לעשות כל הצעדים
למסוך אנשים למקצוע זה.

ד. נצ"ר:

יש לי שאילתא: באחד הבידורים שלנו
בשטח זה, הוזכר השם "מיס-קרי"; הוטמער
כל סיני הצעות של קרן-נכות וכו'. אולם, בזמן האחרון שמעתי שמקום זה
במסד לידים פרטיות. האם נכונה טועה זו?

ד"ר פלדמן:

המקום שבמסד לידים פרטיות הוא בפרד
ס"מיס-קרי". "מיס-קרי" עומד עכשיו

דיק.

ד. נצ"ר:

ברצוני לבקש שנערוך סיור בגבעת-טאול.

ה ו ח ל ט

לערוך סיור בטוסדות בירוטלים וטביבתה,
בעוד שבועיים.

היו"ר א. אלטמן:

נעבור כעת לסעיף ב' שבסדר-היום - המסך
הדיון על תקציב מטרד הסעד.

אבקש את גב' נצר לנהל את הישיבה.

ד. נצ"ר:

מכיון ששאלת הסעד היא שאלה מאד נכבדה,
ומכיון שחברי הוועדה התפזרו וכמו כן
הזמן שלפנינו מצומצם, הייתי רוצה לשמוע את חוות דעתכם, אם להמשיך את הדיון
או לא. אם לא נמשיך בדיון, אז נבקש את סליחת המנהל הכללי של מטרד הסעד,
טר ברסלע, על כי הטרחנו אותו. מוטב שבקבע ישיבה מיוחדת ושלמה לבעיית הסעד.

ה ו ח ל ט

לדחות דיון זה ולקבוע ישיבה ביום ג', בעוד
שבועיים, ולבקש את נוכחות כל חברי הוועדה.